

נחמס שטרא קיל נחמיג כשיתע רציו ישיעם דלרין קיין ולכך לא אמרין
אזד פשען אזדו מעותיו וואלעס נשטר כיון שיש לו שטר על המעות רובל
לגבות מידו ואפיה נחן לו עשן פשיטא דשיין דהסיה הנאה דעיתון ליה
דרי יוכל לגבות חוזה עיי השטר והמשכן גיב יהיה צידו ואיך מהיט נשטר
יומר דלוי לומר אזד העשן אזדו מעותיו . ואמנם חסוקי ציג דף כיח סקדו
נחא דנאלו דגרים שאין נחם שמירה נעין קנו מידו ולא אמרין דנחמיה
הנאה דעיתון ליה יחמיה דרין שומרים אף נחמיה נענאלו וסירלו דהיכי
דנחמיה יש עין דין שומר חנם עשני הסכא נחמיה נענאלו לחיינו דרין שאל
ודעוה אכל היכי דנלי הסכא אף דין שומר חנם אין עליו לא מפני אמרה
נענאלו (נחמך כלן ונחמך לי דכוונתו . לפי דלאל שוי שיעור זוי שיאלד כל
מעותיו לא שייך לומר דנחמיה הנאה כו' משענד נפשיה דמיג ציי קין היכי
דלוי מועיל מחילה צלי קין כגון נשטר לרעת פוסקים אלו וגרע יומר מהך
דשיענד וחייב נעלו דגרים שאין עליהם דין שמירה . ומענה ח"ס הך דרייתא
דריא וריע דעיידי צווי שיעור זוי ורק שאלו צאים לפעור מעטס שיה דנחם
שפיר אי קיל כשמואל אזד מעותיו דנחם יכול לשענד ולחייב נעלו דגרים
נחמיה סכא דעיתון ליה עיי ובהך דנחמיה שיה להיות כשאל ועיין דגדרי זיל
צסיק הקדוש ששאלה דהיכי שאין השטר עומד לגבות נשלימות לא חשבו
כגזיו ומעטס מחמיהן דקיל עיב דעלוה על המשכן שיש ופסור עכ"פ
לשם צדי דמי המשכן שפיר גם נשטר שייך לומר הא קבילתם דכיון דלאו
כגזיו דמי שפיר מיעיל מעותו מחילה דלוי קין דכיון דלאו כגזיו דמי
סויל כמו עלוה עיפ ורק איך דעלוה על המשכן שיה וסוי איך כגזיו איך
עויל נשטר צלי קין (וליל לפי) לרעמו זיל דנדלל שיה שיעור זוי וסוי
הסחייב נעלו שיאלד כל מעותיו כשיאלד המשכן ל"מ החיוב דגרים נעלוה נשטר
גם נגד שויו המשכן אף דלחם מהי סכרם דנחמיה הנאה דעיתון ליה כו' כיון
דנלי יש עליו דין שיה דמיג כיון שהסחייב נעלו יומר ל"מ כלל דלח"ג גם אי
כיהל דעלוה על המשכן שיה הוילל דלדז מעותיו גם נלל שיה כשיעור זוי דכיון
לחם מועיל תכלי סיפקיד עכ"פ כפי שויו המשכן דרל לא הויל כגזיו ומעני
מעותו מחילה דלוי קין ויש לדרב סכרם מה נענין קי אה וסוי וואכ"מ
לסחייב) (ואיך איך הא דפריד נשמואל מעותיו וסנן זה העיל) :

סעיף ב שם על המשכן כו'

כבר נחמיה מה שחשבו על דעת צהיג דנשטר לא שייך מילתא דשמואל
דלחמיה לא ומוקינן הך נחמיה דשמואל נשטר וכלעיד לייט
ונחמיה נפרס נעמו וכלעיד דלחמיה סוה אסמכתא כעסיל צסם
חסוקי אלא דכיון שאינו רק חוב עליו אסמכתא קיי דדבר שצדו אכל נשטר
דסוה כגזיו ולכך לשיטת רציו ישיעם לא מהי מחילה צע"פ דלא מיקרי מחילה
כיון דסוה כגזיו לכך לא מהי אסמכתא והנה גיי הך דעמו נעליהן עד שלא
שמו נחלקו ציס וצ"ה אי שטר העומד לגבות כגזיו דמי או לא ואמנם דוקא
היכי ספק אף השטר עומד לגבות דהרי אס יתנה דמי אס השטר עומד
אכל נחמיה כיון דקודם המחילה אין ספק נשטר ופסור לגבות גלל כן חשבו
כגזיו ולא מהי מחילה צע"פ דהרי סוה עומד לגבות והיה זה כיון דלחן
אומרים דלך כשנלדז המשכן השטר נחמיה עומד איך אין ספק נשטר וסרי
סוה עומד לגבות וכגזיו דמי וממילא לא מפני מה שפירס כיון דלסמכתא סוה
ודוקא זה :

אמנם עדיין קשה כיון דכדי שיווי המשכן עכ"פ פסר לשלם איך השטר
אינו עומד לגבות נשלימות ולא אמרין זה שטר העומד לגבות
(וכ"מ לשיטת הרא"ש הוצא נחמיה סימן י"ב דשטר שנפרע מקלחו אינו גובה
מעשענדי ומצאנו להדיא צסיס דביעין דף ל"ו דשטר שאינו גובה מעשענדי לא
סוה כגזיו) אמנם שמואל קיל כרנה דלך צדי שויו המשכן לא חשבו כש"ס
רק מעטס פירס איך נשטר דלא מהי מעטס אסמכתא אף צדי שויו המשכן
פסור אכל מחמיהן דמיג דחשבו ליה כשומר שטר על שויו המשכן איך אין
השטר עומד לגבות ודוקא זה :

סעיף ב'

בין שמשכנו בשעת הלאותו

ב"ש דמיג דף פ"א כלן שמשכנו שלא נשעת הלאה ופירשי' על"פ ציד
כפי פירוש דלס ומשכנו שלא עפי ציד לא חשבו כשומר שטר ולכלורה
אינו מוצן כיון דלך נחמיה נעלמו שלא נשעת הלאה קיייל דעמיה סכר נליס
קריבין ציה ולך סהיה דקדק והנחמיה לי צום דעשכנו נעלמו שלא עפי ציד אין
לו צום לקבות המשכן כיון דכסף לא ישיב ליה וסחיה איך קונה נשכר כמיג
רציו יוסק סלוי צמיג קידושין גיי הך דנחמיה אין כלן משכן אין כלן דדוקא
ציד חלימי לחסוקי מעינא עייסיה והנן :

סעיף ב' בהגהה

ו"א דלס כו' אפילו אס קיבל קהא דנעלל כו' אזד הכל זהו דעת הפוסקים
כשמואל דלחמיה אפילו אס החוב יומר על דמי המשכן אזד המשכן-אזד
מעותיו והנה לפי טעמא דשמואל דכיון דקיבל המשכן דנמי החוב היז כליה
הסכא שלא ילעוד לשלם לו החוב עד אשר יחזיר לו המשכון מהלוי הים לומר
כחא אס כלסם שמשכון יפסור הלה מעשלוני החוב ועדנדי פסיק והפוסקים לא
נחמיה כן וציונתי כפסרים ורלמי' להרשציא צע"כ נשנות דכיון דלוקינן לא סחיה
לא הים דעמו לפסור אס סלום אס ילחם המשכון דמילתא דלא סחיה לא לאסיק
לדעיהם וכן עלה נחמיה לפני וכוונתו צום לרעת הרשציא זיל חיל ולפי' סיה
נחמיה לכלורה דים להוכיח נגד דעת רש"י דקיל דעסור דרי ילחם מחמיה אף
נאכוסין

לא יקיימו לא יצנעו כו' כמיג חסוקי ונחם איך דחיישין דלס נחמיה לו ולא דע
חמ"כ אס כפל יצנעו כו' מיי קיום של דמיג מחמיה כמיג דמיג דרי דרי כחא
כיון שהוא שטר שאין צו אחריות נכסיס קיל לריע דלך נלל אפילו אינו גובה
נשטר כחא אלא עיי נחמיה סכרם מחמיהן צע"פ ואל עיי דמיג מחמיהן
וכסיונדי פסדים חיי נחמיה עכ"כ נחמיה אף היכי דנלל וליחמיה כמיג לכך
נלל צו איך יחזיר אכל ציס צו איך שפיר אין מחמיהן דחיישי' שאל יקיימו
חמ"כ עיי דמיג מחמיהן וכיון שיש צו איך שפיר עכ"כ סקיום סנן נחמיה כיון
דנלל יחמיה ולין לגבות דק על ידי קיום נשניעם עין ולכך לא יחזיר ווי
קושיא מושכלתו והלכתה צום חידושי' ולא עמ האסוקי פס .

סימן ט סעיף ב בהגהה

ויש אומרים דלוי יכול לומר פרעתי כו' הרשציא דקדק דלך היכי שאינו
גובה מעשענדי אינו יכול לומר פרעתי מהא דקאמר פסיק ציי דף
עיי דנשטר פקדון נחמיה לומר החזירה צמנו דלי ציי אחר כלכנסו ולעס לא ישי'
נלל נלל אפי' לומר פרעתי דהרי אין גובה מעשענדי נשטר פקדון וליחמיה
חושש להכיר שטר כזה צידו ולעס אס כן לא ישי' נלל לומר החזירה ונחמיה
סחייב פסיק ציגוה סכר דמיג סכרם דשטר פקדון אינו גובה מעשענדי לפי
טעוניהם נגד סחמיהם והלוקחות מה שהוא צעלמו יכול לומר החזירה צמנו
דנללסו ולי' לרין פסיק לומר הך טעמא דמיג דלי ציי סוה אחר כלכנסו
עדיון קשה לעס לרין לייטע נשנות החזירה (או כעין של חורם ועיין לקמן קיי'
רל"ה) משום דלי סוה ציינן כלכנסו מי לא צע"כ נשנות הא נללסו נלל לומר
החזירה משום שאינו גובה מעשענדי מהיט דעיינן לכו סחמיה או כלכנסו
ואס כן לא חשש להכיר פסור צידו וישי' כעין לומר החזירה אף נלל נשנות
כיון דנחמיה לאו מחמיהן מיג נללסו ואמנם הסיך כחצ לייטע עוד דשטר נעדים
סס שטר עליה וחושש להכיר ציד חזירו אף שאינו גובה צו מעשענדי דמיג
סס שטר עליה אכל כחצ ד' דלוי פדים חמיהם עליו כיון שסמכתה משאר
סטרות נללסו לומר פרעתי דכיון שאינו גובה צו מעשענדי אינו חושש להכיר
צידו ולא שייך סערך ציד מלי ציי והנה זה יזמן רב הקסימי נללסו דקונס
שיענדול לאו דלוריתא ודבר חורם אחר עלוה נשטר ואחר עלוה עיפ אינו
גובה מעשענדי איך צכל הסטרות נשנותל יכול סלום לומר פרעתי דלוי
חשש להכיר פסור צידו דלוי אינו גובה צו מעשענדי ונשטר פקדון פשיטא
דנללסו לומר פרעתי כיון דכיון גובה צו מעשענדי ואינו חושש להכיר פסור צידו
ולא שייך לומר דשטר עיפיה דהרי צכל סחיה הלאה כלל לומר פרעתי
דקדק אחר שחקנו חמיהם סחיה גובה מעשענדי או אינו נללסו לומר פרעתי ואיך
קשה הא דקאמר פסיק צמ"כ נשנות דף ויהי נשנות הסוקרים דחיי רחמנא
האיך עשכנחם לא ועוקי לה דלפקד ליה נשטר דהא מהימ אין סילוק צין
עלוה עיפ עלוה נשטר וסוה קושיא נפלאה :

ובחידושי' אחרתי דבר נחמיה צום דנחמיה הרשציא כחצ כע"ס דחושש
להכיר שטר פסור ציד העלוה פן ילחמו העלוה לאכסיס אחריי
ויסגרו שעריון חייב על שטר זה חייבו נכסיהם ולכלורה נע"ס זה שייך אף נשטר
שאינו גובה צו מעשענדי . ואמנם ככר כחצתי לעיל דלא שייך צום זיילי ככסי
דכיון דלוי גובה צו מעשענדי מה זיילי ככסי שייך סכל אחר יקנה הנכסיס
שיועט שאין צע"כ יכול לערוך מענו ומה נחמיה לי להוכיח כדנחם האומרים
דעלוה נשטר אף סחיה מעלותה קודמת לעלוה על מה עוקרעם דלס לא כן עדיון
חושש להכיר פסור צידו שלא יפסיקם שיש נחמיה עיפ ויסגרו שעריו
חייב נללסו וינענו מעלותה לו איז דשטר שיש צו אחריות נכסיס סוה מליחמיה
לגבות אף עכ"כ חורין נגד שטר שיש צו אחריות נכסיס אף ששטר שיש צו
אחריות נכסיס סוה מליחמיה צמנן הלאה ואיך אין כלן חשש שלא ירלו להלות
לו כיון דלפסר להלות לו נשטר וישי' סוה קודם לגבות מן צע"כ השטר שלא
נחמיה או נחמיה ציד וסוינו אחר דקדק חזיל מעלוה נשטר גובה מעשענדי
נשנותלס ומלוה עיפ אינו גובה ואיך הים נענין נכסיו ציי חורין עלוה נשטר
קודמת אכל מן סחמיה דסחיהם שרין דנחמיה חוריה אף מעיפ ואחר עלוה נשטר
אינו גובה מעשענדי ולא קוראיו הנכסיס מעשענדי' לעלוה נשטר כיון דשיענדול
לאו דלוריתא פשיטא דחושש להכיר אף שטר שאין צו אחריות נכסיס ציד
סעלוה דסוה חושש סלל מלח"מ עיי סחיה לו דעוה מעט נחמיה זיילי ככסי
סכנח הרשציא ודוקא היטב :

סימן עב סעיף ב

המלוה את חבירו על המשכון כו'

עיינ נפוסקים מה שחשבו על דעת צהיג דקונר דנעלוה נשטר לא אמרין
אזד משכן אזד אלא זוי דליכ מה קסמס פסיק נשנות דף י"ב
מעמיה דחנן סלע מליחמיה עליו סקל הים סוה וכו' ונחמיה הא קבילתה דיללח
איייר נשטר וריל דנחמיה ככר סקסו מהא דחנן נפיה דרייתא אכל סלוינו אלא
זוי נשטר וסחיה משכן עליו דצדי הכל אזד המשכן כו' הרי דנשטר אמרין יומר
אזד המשכן אזד מעותיו ונחמיה לי דנחמיה סונר דרייתא נפולנחא דריא וריע
איייר צווי שיעור זוי וכשיטת הסוקי דלא נרמי אף צווי שיעור זוי וכו'
דפשיטא דליירי צווי אלא דנחמיה עלוה על המשכן שומר חנם רק נחמיה
דקיננו לכך אזד מעותיו וסוינו דפליגי דנשמואל ומעיל' אף נלל שווי דרין
כן אכל דרייתא איירי צווי ונחמיה חש דהס נעמו דנחמיה נחמיה לי כיון דעיקר
טעמס דפירס ואחר שאל יאזד המשכן יאזד מעותיו . והנה צסיס דציי דף
ציד אדך דנחמיה סחיה לסי' כשאל אקשין עלה צמ"כ דגרים וקאמר סחיה
סכא דעיתון ליה ונחמיה דע' לחזירו מענו כדי שויו המשכן או פסוח נחמיה
לא שייך לומר דסיענים דעה נחמיה כיון לו סרי יש ללוה מענו צידו נגד
דמיג נענלן וליל דכיון שהפעוה מיי אין זה רק מחילה ומחילה איך קין אכל